

внуци, ще се продължи, загнизди, щени и оцения отъ родъ и въ родъ!

Приказватъ, че едно врѣме въ едно село имало единъ изѣдникъ чорбаджия, който, въ врѣме на чорбаджилъка си, заедно съ единъ кадия, освѣнъ като направилъ въ селото си да пропиши дѣте у майка, но още и слѣдъ смъртъта си оставилъ спомѣнъ. Този чорбаджия, по едно тайно споразумяване съ кадията, билъ повикалъ на смъртния си часъ селенитѣ си и имъ казалъ:

— Е, кумшии, азъ вече умирамъ. Вие знаете че азъ много грѣхове съмъ направилъ приживѣ. Такъвъ грѣшовенъ човѣкъ, като мене, ние знаемъ отъ дяда, отъ баба, че се овампиря, за туй да не теглите отъ мене и подиръ смъртъта ми, за ваше добро ви прирѣчвамъ и заглѣвамъ, щомъ ма спусните въ гроба, да ми затѣгнете врата съ едно яко конопено вѣже, додѣ ми исхвърбнатъ очитѣ, и тамъ вѣжето да оставите. Това му е дѣра. — И умира. Страшливитѣ прости селени извършили заповѣдта на чорбаджията.

На другия день привтасва кадията въ селото.

— Дѣ ви е чорбаджията? попитва селенитѣ.

— Той остава на васъ здраве, аго, вчера го заровихме, — му отговорили селенитѣ.

— Какъ? да умрѣ ли? такъвъ здраванакъ човѣкъ, и азъ да нѣмамъ хаберъ? Лъжите вие, трѣба да сте го спопосале. Азъ искамъ да се увѣря; скоро го одровете. — Чакъ сега се сѣтихъ селенитѣ какъ е скроена работата. Разбра се, селото ще гори на огънь! Нѣмаше що да направятъ. Одравятъ гроба. Кадията наднича въ гроба и вижда вѣжето на шията на пукналия чорбаджия. — Бре вий! извиква той, такива онакива, алахтанъ коркмази, керати, вие сте го обѣсили, удушили сте го, проклѣти вий.

Сички приказки и увѣрения отъ страна на селенитѣ биле напусто. Кадията имъ хвърля такъва глоба, която додѣ исплатили горкитѣ селени, съ лико се припасале.